

- 6) Jak je třeba vykládat uvedená nařízení v případech, kdy jsou zrušeny místní akční skupiny, které až do té doby účinně a v souladu se zákonem vykonávaly činnost? Co se stane v takovém případě se závazky sjednanými a právy nabytými místními akčními skupinami, zejména s ohledem na všechny subjekty, kterých se zrušení týká?
- 7) Je třeba čl. 62 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) vykládat v tom smyslu, že přijatelné a v souladu s právem je ustanovení, kterým členský stát vyžaduje, aby se místní akční skupiny Leader, které mají formu neziskové obchodní společnosti, přeměnily ve lhůtě jednoho roku na sdružení, z toho důvodu, že pouze právní forma sdružení jako společenské organizace může správně zajistit vytvoření sítě mezi místními partnery, jelikož podle platného maďarského práva je základním účelem obchodní společnosti dosahování zisku a existence hospodářských zájmů vylučuje získání veřejnosti a vstup nových členů?

(¹) Nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 ze dne 20. září 2005 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) (Úř. věst. L 277, s. 1).

(²) Nařízení Komise (ES) č. 1974/2006 ze dne 15. prosince 2006, kterým se stanoví podrobná pravidla pro použití nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) (Úř. věst. L 368, s. 15).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Kúria (Maďarsko) dne 21. ledna 2013 — Árpádu Kásler y Hajnalka Káslerné Rábai v. OTP Jelzálogbank Zrt.

(Věc C-26/13)

(2013/C 156/28)

Jednací jazyk: maďarština

Předkládající soud

Kúria

Účastníci původního řízení

Žalobce: Árpádu Kásler y Hajnalka Káslerné Rábai

Žalovaný: OTP Jelzálogbank Zrt.

Předběžné otázky

- 1) Je třeba vykládat čl. 4 odst. 2 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách (zneužívajících klauzulích) ve spotřebitelských smlouvách (dále jen „směrnice“) v tom smyslu, že v případě dlužné částky z úvěru, který byl vyjádřen v cizí měně, ale ve skutečnosti

vyplacen v tuzemské měně, a který má být vrácen spotřebitelem výlučně v národní měně, může být smluvní klauzule vztahující se ke směnnému kurzu cizí měny, která nebyla individuálně sjednána, součástí „definice hlavního předmětu smlouvy“?

Pokud tomu tak není, je třeba na základě druhé části věty čl. 4 odst. 2 směrnice mít za to, že rozdíl mezi nákupním a prodejním kurzem představuje odměnu, jejíž přiměřenost ve vztahu k poskytnuté službě nemůže být analyzována z hlediska její zneužívající povahy? Má v tomto ohledu nějaký vliv otázka, zda mezi finanční institucí a spotřebitelem byla uskutečněna devizová transakce?

- 2) Pokud by bylo třeba vykládat čl. 4 odst. 2 směrnice tak, že vnitrostátní soud rovněž může nezávisle na ustanoveních svého vnitrostátního práva zkoumat zneužívající povahu smluvních klauzulí, k nimž se vztahuje uvedený článek, jestliže tyto klauzule nejsou formulovány jasným a srozumitelným způsobem, je třeba tímto posledně zmíněným požadavkem rozumět, že smluvní klauzule mají být pro spotřebitele jasné a srozumitelné z gramatického hlediska, nebo že mají být též jasné a srozumitelné i ekonomické důvody použití smluvní klauzule a její souvislost s ostatními smluvními klauzulemi?

- 3) Je třeba vykládat čl. 6 odst. 1 směrnice a bod 73 rozsudku Soudního dvora ze dne 14. června 2012, Banco Español de Crédito SA v. Joaquín Calderón Camino (C-618/10, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) v tom smyslu, že vnitrostátní soud nemůže ve prospěch spotřebitele odstranit (příčiny) neplatnosti zneužívající klauzule zahrnuté mezi obecné smluvní podmínky smlouvy o úvěru uzavřené se spotřebitelem, tak, že změní příslušnou klauzuli, která tvoří součást smlouvy, a to ani v případě, že pokud tak neučiní, smlouva nemůže být — po vypuštění uvedené klauzule — plněna na základě ostatních smluvních klauzulí? Je pro tyto účely relevantní, pokud vnitrostátní právo obsahuje předpis, který v případě vypuštění neplatné klauzule upraví (namísto ní) příslušnou právní otázku?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale di Napoli (Itálie) dne 22. února 2013 — Luigi D'Aniello a další v. Poste Italiane SpA

(Věc C-89/13)

(2013/C 156/29)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale di Napoli

Účastníci původního řízení

Žalobci: Luigi D'Aniello a další

Žalovaná: Poste Italiane SpA

Předběžné otázky

- 1) Je ustanovení vnitrostátního práva, které při použití směrnice 1999/70/ES⁽¹⁾ stanoví v případě protiprávního přerušení plnění pracovní smlouvy neplatnou klauzuli o ukončení smlouvy jiné a podstatně mírnější hospodářské důsledky, než v případě protiprávního přerušení plnění smlouvy podle občanského práva neplatnou klauzuli o ukončení smlouvy, v rozporu se zásadou rovnocennosti?
- 2) Je v souladu s evropským právním řádem, že v rámci jeho použití zvýhodňují účinky sankce zneužívajícího zaměstnavatele v neprospěch zneužívaného zaměstnance tak, že doba trvání soudního řízení, a to i doba standardní, přímo poškozuje zaměstnance ve prospěch zaměstnavatele a že se restituční účinek řízení úměrně sníží s narůstající délkou řízení, až se téměř zruší?
- 3) Je v rámci použití evropského právního řádu na základě článku 51 Listiny z Nice v souladu s článkem 47 Listiny (základních práv) a článkem 6 EÚLP, aby doba trvání soudního řízení, a to i doba standardní, přímo poškozovala pracovníka ve prospěch zaměstnavatele a aby se restituční účinek řízení úměrně snížil s narůstající délkou řízení, až se téměř zruší?
- 4) Jsou vzhledem k vysvětlení podle čl. 3 odst. 1 písm. c) směrnice 2000/78/ES⁽²⁾ a čl. 14 odst. 1 písm. c) směrnice 2006/54/ES⁽³⁾ v pojmu pracovní podmínky podle ustanovení 4 směrnice 1999/70/ES zahrnuty také důsledky protiprávního ukončení pracovního poměru?
- 5) V případě kladné odpovědi na předchozí otázku, je možné různé důsledky protiprávního ukončení pracovního poměru na dobu neurčitou a na dobu určitou běžně stanovené v vnitrostátním právním řádu odůvodnit na základě ustanovení 4?
- 6) Mají být obecné zásady platného práva Společenství, jako jsou zásady právní jistoty, ochrany legitimního očekávání, rovnosti procesněprávních prostředků obrany, účinné soudní ochrany, práva na projednání věci nezávislým soudem a obecněji na spravedlivý proces, zaručené v čl. 6 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii (ve znění článku 1.8 Lisabonské smlouvy a na který odkazuje článek 46 Smlouvy o Evropské unii) — ve spojení s článkem 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 a s články 46, 47 a čl. 52 odst.

3 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené v Nice dne 7. prosince 2000, jak byly převzaty Lisabonskou smlouvou — vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby italský stát po uplynutí delší doby (9 let) přijal ustanovení (tedy odst. 7 čl. 32 zákona č. 183/10, jak vyplývá z výkladového ustanovení v čl. 1 odst. 13 zákona č. 92/12), které mění důsledky probíhajících řízení tak, že přímo poškozuje zaměstnance ve prospěch zaměstnavatele a že se restituční účinek řízení úměrně sníží s narůstající délkou řízení, až se téměř zruší?

- 7) Pokud Soudní dvůr nepřizná uvedeným zásadám význam základních zásad právního řádu Evropské unie pro účely jejich horizontálního a všeobecného použití, a tedy neshledá rozpor ustanovení, jakým je čl. 32 odst. 5 až 7 zákona č. 183/10 (jak je vykládán čl. 1 odst. 13 zákona č. 92/12), s povinnostmi podle směrnice 1999/70/ES a Listiny z Nice, má se taková společnost, jako je žalovaná, považovat za státní orgán pro účely přímého vertikálního vzestupného použití evropského práva, a především ustanovení 4 směrnice 1999/70/ES a Listiny z Nice?
- 8) Pokud Soudní dvůr EU odpoví na otázky č. 1, 2, 3 nebo 4 kladně, umožňuje zásada loajální spolupráce jakožto základní zásada Evropské unie nepoužití výkladové ustanovení, jako je čl. 1 odst. 13 zákona č. 92/12, jež znemožňuje dodržení zásad vyplývajících z odpovědi na otázky č. 1 až 4?

⁽¹⁾ Směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, Úř. věst. L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368.

⁽²⁾ Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání, Úř. věst. L 303, Zvl. vyd. 05/04, s. 79.

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES ze dne 5. července 2006 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání (přepřevzaté znění), Úř. věst. L 204, s. 23.

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná
Verwaltungsgerichtshofs Baden-Württemberg (Německo)
dne 28. února 2013 — U v. Stadt Karlsruhe**

(Věc C-101/13)

(2013/C 156/30)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgerichtshofs Baden-Württemberg